

15. srpna 2022

Autor: Zahra, afghánská novinářka a aktivistka za práva žen

V tento den loňského roku padl Kábul do rukou Tálibánu. Jistě si pamatujete záběry chaosu na letišti a chlapce, kteří se snažili uprchnout tak, že se přidržovali křídel letadla, což je stálo život.

Toho rána, když jsem přišla do kanceláře, bylo všechno normální. V devět hodin jsem přednesla zprávy a pak jsem dostala zprávu od přátel, že „Tálibán přijde do kanceláře“. Když obyvatelé Kábulu zjistili, že prezident Ghaní a jeho tým uprchli ze země, celé město se propadlo do chaosu. Všichni utíkali o život a o své blízké. Uváděla jsem pořad *Mír a bezpečnost*, který informoval o bombových útocích Talibanu. Tento pořad byl pro mě velmi nebezpečný, můj život a život mých dětí byly ve velkém ohrožení, a tak jsem požádala svého kamaráda novináře ve Velké Británii, aby mi pomohl. Přítel mi zavolal, že mi Výbor na ochranu novinářů (CPJ) nabídl, abych si rezervovala letenky do USA a 17. srpna opustila Afghánistán. Na letiště se však nebylo možné dostat. V té době Spojené království ještě nezavedlo program evakuace lidí z Afghánistánu, ale můj přítel mě informoval, až se tak stane. Všechno se odehrálo velmi rychle.

Když mi zavolali z ministerstva obrany, že mi zaručí, že můj život bude v bezpečí, nemohla jsem tomu uvěřit. Byla jsem pod tlakem a nebyla jsem si jistá budoucností.

Nakonec nás 18. srpna odvezli na letiště, kde jsme strávili téměř dva dny, než jsme nastoupili do letadla. Cestou na letiště jsem zahlédla několik Talibů. Můj syn celou dobu plakal. Ptal se mě: „Kam jedeme, mami? Kam jedeme? Velmi laskavý britský voják mi pomohl, stál u mě, ptal se mě a říkal mému synovi: „Pojedeš někam jinam, kde je mír, kde je bezpečí, neplač, dítě!“ Dal mi náplast na ruku a říkal: „Jsi voják, měl bys být statečný.“

Jakmile jsme dorazili do Velké Británie, odvezli nás do karanténního hotelu, kde jsme zůstali 12 dní. Nemohli jsme vyjít z pokoje, pokud nás nedoprovázel důstojník, a venku jsme mohli zůstat jen 15 minut. V pokoji nebyl stůl a jídlo jsme měli na posteli.

Po 12 dnech jsme byli požádáni, abychom pokračovali v izolaci dalších 20 dní, ale tentokrát jsme bydleli u příbuzných mého bývalého manžela. Dům byl velmi malý a měl jen dvě místnosti. Já a mé dvě děti jsme spaly na jedné posteli. Po dvaceti dnech by mi vypršelo vízum a já se obávala, co bude se mnou a mými dětmi. Požádala jsem tedy svou kamarádku novinářku, aby mi pomohla, protože zná systém.

Obrátila se na několik organizací a mluvila s Refugee Council, ale v systému se vyskytly problémy s nalezením mého jména. Nakonec mi vypršela platnost víza a já neměla žádné doklady. Pokaždé jsem si myslela, že mě policie zatkne. Ale snažili se mě uklidnit a říkali, že mě sem přivezla vláda a že bych neměla problémy.

Žít u příbuzných mého bývalého manžela bylo po nějaké době velmi obtížné, ale díky Refugee Council a její spolupráci s uprchlickou organizací jsem dostala dočasný dům. Bohužel jsme tam zůstali jen tři dny, protože jsem byla požádána, abych se vrátila do hotelu, kde by vyřídili můj případ. Když jsem dorazila do hotelu, zapsali mé jméno do systému a prodloužili mi vízum na šest měsíců. Poté mi poslali e-mail, že mám nárok na pobyt ve Spojeném království.

Všechno se dávalo do pořádku. V té době jsem měla pocit, že jsem ve Spojeném království v pořádku. Po šesti měsících mi bylo sděleno, že mohu ve Spojeném království zůstat tři roky, ale začala jsem se zajímat, zda se po třech letech mohu vrátit do Afghánistánu. Možná, že po třech letech je Taliban stále v Kábulu; co

mám dělat? Byla jsem dost zmatená z toho, co se stane po třech letech, ale když někdo z Refugee Council viděl mé papíry, řekl mi, že budu moci zůstat i poté. Byla jsem překvapená, nikdo mi to předtím nevysvětlil.

Zatímco jsem pobývala v hotelu, probíhaly zde krátké kurzy, například základy angličtiny a silničního zákona. Jeden z lektorů viděl, že moje angličtina je o něco lepší, a tak jsem vždy pomáhala překládat ostatním dámám v hotelu. Vysvětlila jsem mu, že jsem novinářka v Afghánistánu a že chci pracovat ve Velké Británii a pomáhat lidem, zejména ženám z Afghánistánu. Seznámil mě s poradcem pro zaměstnanost Rady pro uprchlíky, který mi pomáhá najít práci. Refugee Council mi velmi pomohla. Přes veškerou pomoc, které se mi zatím dostalo, se stále vyskytují určité problémy. Najít práci je obtížné. Stále se chci ucházet o práci v žurnalistice, ale všechna pracovní místa jsou v Londýně, což je daleko od místa, kde nyní žiji. Musím se také starat o své děti, protože je nemohu nechat samotné, takže si budu muset najít práci na částečný úvazek.

Také bych si přála pokračovat ve studiu. Přihlásila jsem se na magisterské studium v Afghánistánu a ráda bych se přihlásila i sem, ale jazyk je obtížný a než se budu moci přihlásit, musím složit test IELTS. Všechny tyto problémy chci vyřešit.

V Afghánistánu jsem žila s maminkou. Moje děti svou babičku milovaly a moc jim chybí. Když jsem přijela do Spojeného království, požádala jsem ministerstvo vnitra, zda by mi mohli maminku přivést do Spojeného království, ale řekli mi, že nemůže přijet, protože neexistuje systém, který by umožňoval žádat o podporu pro mou rodinu v rámci programu, ve kterém se nacházím.

Pobyt mé matky v Afghánistánu je velmi nebezpečný. Tálibán prohledává každý dům, a když přišli do mého domu, máma byla doma sama. Požádali ji, aby zůstala v jedné místnosti, a zbytek domu použili oni. Pro maminku bylo velmi těžké žít s Talibanem v jejím domě. Nemohla spát. Bylo to pro nás velmi těžké období.

V hotelu, kde jsme bydleli, bylo mnoho dalších lidí z Afghánistánu, například jedenáctiletý chlapec, který přijel se svým bratrancem a strýcem. Přál si, aby s ním byli také jeho maminka a tatínek. Mnoho dalších tam bylo bez manželek nebo manželů, maminek a tatínků.

Potřebujeme svou rodinu. Nepovažuji se za bezpečně zajištěnou, protože vždycky myslím na svou maminku. Kdyby se něco stalo, co s ní bude? Je velmi stará, nemůže se sama uživit. Kdyby moje máma byla ve Spojeném království, mohla bych se o ni postarat, mohla bych pracovat a ona by se mohla postarat o mé děti. Teď jsme v bezpečí, protože jsme ve Spojeném království, a nechceme tuto vládu moc prosit, ale pokud budeme moci mít rodinu a práci, užijeme se sami. Pro mě je to velký problém, teď nemůžu pracovat za dobrý plat, protože nemám nikoho, kdo by se postaral o mé děti a pomohl mi s životem. Musím se dožít konce měsíce, kdy mi vláda zaplatí a já si musím zařídit život a jak zaplatit.

<https://www.refugeecouncil.org.uk/latest/news/afghanistan-uk-a-year-on/>